

Владимир Койицл

X&Q: ПРОЛЕЋЕ

Док није с њом
миш зна шта мачка ради.
Шара. Очима.

...

Дан сав без гласа.
Сенке два тамна ока
беже по соби.

...

Детенце мисли
како да савлада кашаљ.
Напрстком суза?

...

Гле, поспане су
и звезде. Бар имају
с ким да заспе.

Две градске птице
утекле би ван града.
Јутро без њих? Ах.

...

Тај њен стомачић
треперио би вечно.
И додир с њим.

...

Тело и воду меша
да направи колачић.
Јешће га неко.

...

Блуза нимфете,
закопчана до грла.
Једном годишње.

...

Три мале речи
кренуле у даљину.
Бледа су бедра.

...

Две ласте, ођутрос,
рачунају са срећом.
Срећа с њима.

...

Како је добро!
Ах, небо плави око
пуно зачећа.

Неко би песму
а неко и девојку.
Страст обоје.

...

Сирена неће
превоз. Ах, шта ће сада,
кад нема ноге?

...

Ноћна је киша
изнервирала поље.
Влага, до јутра.

...

Ах, женско раме,
као маче у зору.
Сањиво будно.

...

Бели брежуљак,
шумица, пећиница.
Ах, кад ће меда?

...

У влажном стаклу
она назире очи.
Срнине. Туђе.

...

Срећа одлази
као брод кроз таласе.
Труп, крма, ноге.

И слеп је жели.
Лепоту свако види.
Зечић, заувек.

...

Јутро. Птичица
окреће стомак Сунцу.
Тако и она.

...

Жена је љута
као срце паприке.
Чамчић љубави.

...

Узнемиреност,
провидна као блуза.
Мирна су брда.

...

Лиричар тражи
свог митског послодавца.
Никог! Лето ће.